



El Barnasants dóna la paraula a la cançó

El festival ofereix més de cent concerts fins al 14 d'abril



Pau Alabajos va obrir l'edició d'enguany del festival Barnasants. ACN

TONI POLO
BARCELONA

— “Benvinguts al festival de la paraula musicada”. És la presentació que Pere Camps, director del Barnasants, fa de la setzena edició del festival de la cançó d'autor, que va començar a Barcelona el 27 de gener passat i que, després de més de cent concerts, es clausurarà el 14 d'abril. El festival trepitjarà Barcelona, l'àrea metropolitana, Girona, Alcoi, Madrid, Saragossa i l'Alguer.

Fidel al compromís assolit amb la societat, el Barnasants és una àmplia mostra d'un gènere que transmet amb la música però, sobretot, amb la paraula. No és tan evident com

pot semblar dir que el festival proposa música per escoltar: “La paraula és l'element clau del Barnasants”, explica Camps. “Venim a escoltar històries, perquè la cançó popular, aquella que es remunta a les *jarchas* i als trobadors occitans, el que fa és explicar històries, i nosaltres recollim aquesta tradició. I especialment en aquest temps la paraula és més necessària que mai perquè ens fa lliures i solidaris”.

“Ens podríem haver estalviat l'enrenou de Wikileaks si el món hagués estat més a prop dels poetes”, diu Pere Pons, director de la revista *Jaç*, en la presentació del festival. “No hi ha res que revelin les tones de paperassa confidencial que

«La gent ve al Barnasants a escoltar històries», diu Pere Camps

«Aquesta màquina combat el feixisme», es llegeix a la guitarra d'Alabajos

abans no hagués estat dit, escrit, denunciat i declamat en una cançó o altra provinent de qualsevol racó del planeta i de qualsevol època passada o present”. És l'esperit que defensa Camps.

Tots presents

“És interessant que aquest festival ofereix una àmplia mostra del gènere”, diu Javier Krahe, que no ha faltat a cap edició. Enguany, de fet, hi tornen a ser tots. Clàssics com ara Krahe, Enric Hernàez, Luis Eduardo Aute i Joan Isaac; cantautors que es podrien definir com a obrers, com l'hospitalenc Dani Flaco; emotius com el tarragoní Espaldamaceta; irònics com El Niño de la Hipoteca; poètics com la lleidatana Meritxell Gené, i combatius com el madrileny Marwan.

També tenen cabuda grans noms de la música que, potser erròniament, no entren dins del sac dels cantautors. La condició que posa Pere Camps? Que tinguin coses a dir. Parlem de Juan Perro, un autèntic monstre de la paraula musicada, Ariel Rot, Nacho Vegas o Albert Pla i Pascal Comelade. I cantants més melòdics, com ara Beth i la valenciana Lola Bou. Fins i tot Maria Dolores Pradera, “de qui han begut tants cantautors, començant per Víctor Jara”, argumenta Camps.

Pau Alabajos va descarregar a l'Auditori, per obrir boca, la seva guitarra, “la màquina que combat el feixisme”, tal com consta en el grafit que ell mateix va fer en el seu instrument en homenatge al mític Woody Guthrie, que deia, una mica més radical: *This machine kills fascists* (Aquesta màquina mata feixistes). Alabajos dóna veu al vessant més reivindicatiu i guerriller del Barnasants: “Aquest festival trenca barreres per la llibertat d'expressió”, declara, convençut. *